

Fyra toner på dragspelet

Läsförståelse åk 3

Texthäfte

Ann-Katrine Risberg • Nea Kronberg • Kjell Staffans

Fyra toner på dragspelet

av Yvonne Hoffman

– Micke, kan du ge mat åt Skippy och Ninni?

– Men det är din tur.

– Jag hinner inte. Jag ska på träning.

Simon stoppade ner kompassen i ryggsäcken. Slam. Dörren slog igen och han var borta.

Micke suckade. Det var inte första gången han gav mat åt marsvinen, fast det var Simons tur. Långsamt gick han ut i köket. Långsamt tog han fram sallad och morot. Gurkan var slut. De fick ett halvt päron i stället. Långsamt skalade han moroten och päronet.

När han med tallriken i handen gick ut ur köket, hörde han på långt håll hur Skippy purrade och han blev på gott humör igen.

Skippy visste alltid att det var Micke som kom. När han kom hem från skolan var Skippy den första som hälsade på honom med ett av sina små glädjeskrik.

Micke satt på huk framför buren och såg på när marsvinen åt.

– Skippy äter nästan ingenting, sa Jenny.

Hon hade kommit in utan att Micke hade märkt det.

– Ser du: han drar benet efter sig. Tror du han är sjuk? Micke suckade.

– Jag vet inte, sa han och lyfte upp Skippy och smekte honom över ryggen.

– Han börjar väl bli gammal.

Jenny försvann och kom tillbaka med sitt dragspel. Det var bara en leksak och det hade inte flera än fyra toner kvar. Di - di - di - di - do - do - do - do, lät det.

– Sluta, sa Micke, det låter hemskt.

– Tycker du? sa Jenny, jag tycker det låter fint. Jag ville pigga upp Skippy. Och dig.

– Hm, sa Micke, kanske vi blev lite piggare.

Han hade satt sig i soffan. Skippy låg som en varm liten motor i hans famn och borrhade in sitt huvud under hans tröja och pratade. "Mjuff, mjuff", lät det.

– Hur gammal är Skippy? frågade Jenny.

– Sju år. Det är kanske som 70 år för en människa.

– 70 år! Då är han ju en gammal farbror! Kommer han att dö?

– Det gör han nog en gång, sa Micke.

– Men i himlen med alla andra döda marsvin är han pigg och glad igen, inte sant?

Micke nickade.

– Det är han säkert.

När de satt vid middagsbordet tänkte Micke bara på Skippy. De andra talade om Timgren, den nya gymnastikläraren i skolan.

– Tycker du också om honom, Micke? frågade mamma.

Micke nickade och sa:

– Jag tycker jättemycket om honom.

– Varför det? frågade mamma.

– Han är så söt när han gäspar och man ser tungan på honom och mustascherna darrar.

De andra stirrade på honom.

– Timgren har väl inga mustascher! Micke stirrade tillbaka.

– Det vet jag väl. Vad har Timgren med det här att göra? frågade han.

Efter maten satt han länge med Skippy i famnen och kliade honom under hakan. Mamma hade lovat gå med Skippy till veterinären följande dag, och Micke strök honom över pälsen och sa att han inte behövde vara orolig. Veterinären skulle bara kolla hur han mådde. Men när Micke vaknade på morgonen låg Skippy orörlig med utsträckta ben. Det blev inget besök hos veterinären. Micke grät så att han skakade. Han fick stanna hemma de första timmarna och pappa skrev ett intyg till skolan: "Micke är försenad på grund av dödsfall i familjen."

På eftermiddagen begravde de Skippy under lönnen i träd-gården. Jenny spelade på dragspelet. Di - di - di - di - do - do - do - do - do. Det lät ganska fint.

LÄRUM
FÖRLAGET